

Пастор Степан Дрозд: “Дуже важливо, щоб у громаді люди ділилися живим досвідом стосунків із Богом, який надихає і підтримує”

Степан Степанович жартує: “Я народився під кафедрою”. Походить із віруючої родини і все життя тримається адвентизму.

Бог не раз і не двічі випробував на міцність його віру та рятував від, здавалося б, неминучої загибелі. І що разу порятунок спершу видавався випробуванням.

Його оповідок не переслухати за день чи два: стане на цілу книжку. Втім, Степан Степанович підкреслює: “Не вважаю себе героєм. Були люди, котрі переживали значно більші гоніння та іспити на міцність переконань”.

Нині йому 75. Народився у Миколаївці, що поблизу Докучаєвська, Донецької області. Був шахтарем. Хрещення прийняв таємно, вночі, дев'ятнадцятилітнім юнаком – у 1963-му році. У той час пастора за це могли притягнути до кримінальної відповідальності.

Під час служби в радянській армії, у 1964-му потрапив на секретне будівництво підземного оборонного заводу в Сибіру. І навіть там, попри все, вирішив дотримуватися суботи. За це його мало не засудили на п'ять років тюремного ув'язнення, але з рідної Донеччини пішли листи на захист мужнього адвентиста.

Степан відмовився від послуг адвоката і на суді заявив, що не має заперечень проти служби в армії, але просить, щоб йому надали змогу дотримуватися суботи під час служби. Тюремний вирок замінили дисциплінарним батальйоном. І лише повернувшись

із місця утримання під вартою, в частині юнак довідався, що під час його відсутності на будівництві стався вибух підземного ядерного реактора. Стійкість віри і Бог врятували його від смерті.

Наступного разу Бог захистив свого вірянина, коли затримав на кілька днів його демобілізацію. Виглядало те знову, як покарання за віру. А потім начальник тилу таємно повідомив, що хлопці, з якими Степан мав повертатися додому, планували скинути його з поїзда. Командування вирішило відправити його пізніше, з іншою групою демобілізованих.

Після повернення з армії, одружившись у 1968-му, почав служіння в Донецькій області під орудою пастора Віталія Пролінського.

Пастора Пролінського згадує з великим пієтетом, іменуючи "старою гвардією". Степан Степанович під його керівництвом займався спершу молодіжним служінням, а вже від 1975-го став пресвітером. Як служитель Церкви, опікувався громадами Слов'янська, Краматорська, Слов'яногірська. А вже близько 1980-го його основним місцем служіння стала Горлівка.

Нині мешкає у Харкові, є пресвітером п'ятої громади, займається церковними справами, жартує, що тепер він "пастор-пенсіонер".

Нещодавно, під час одного із церковних заходів, розповів історію, котра відбулася близько 1980-го року в громаді міста Донецька. Імені героя події Степан Степанович вже не пам'ятає, адже було то майже сорок років тому. Але, з його слів, усі старі члени тамтешньої адвентистської громади можуть підтвердити достовірність розказаного.

Історія про ведмежу яму

Раніше адвентистська віра в Донецьку була міцна. Особливо коли діти в дитинстві ходили на молитовні зібрання, була надія на них. Але потім вони подорослішали і, здебільшого, охололи.

За церковним порядком, повинне бути хоча б раз на місяць таке богослужіння, де члени церкви моляться і діляться досвідом.

І от якось приходить на церковне зібрання одна наша сестра і каже, що її син надіслав листа з Сибіру зі словами: «Вважайте мене адвентистом сьомого дня. Приїду, все розповім».

Разом із листом надійшла матері його зарплата, з якої він наказав передати в громаду церковну десятину. Його десятина була більшою, ніж тоді могли зібрати всі члени церковної громади разом.

Ми подивувалися, бо про того чоловіка майже нічого не знали. Тільки мама його згадувала, що син влаштувався в геологорозвідку вахтовим методом, десь у Сибіру. Їх вертольотом відвозили на місяць в тайгу в певне місце. Тільки вертольотом можна було дістатися туди й назад до великого, за тамтешніми мірками, міста, а звідти вже виїхати поїздом додому.

І ось приїздить цей чоловік додому, приходить у церкву на зібрання і розказує.

Там, де вони працювали, кожен мав вихідний день. Якось, у свій вихідний, він вирішив прогулятися тайгою. Зазвичай, усі робітники на геологорозвідувальній базі знали, що далеко заходити не можна. Орієнтувалися на вежу, яку було добре видно. Але, якщо трохи заглибитися в тайгу, можна заблукати.

А його чомусь потягнуло піти старою звірячою стежкою, якою вже навіть звірі не ходили. Ішов він, ішов і впав у ведмежу пастку. Це – яма метрів зо три або й більша завглибшки. Зверху вона не помітна, бо прикрита хмизом. Самостійно вибратися із неї, практично, неможливо. Каже, що сидить і розуміє, що його в ямі не знайдуть. Якщо і будуть шукати, то ходитимуть свіжою стежкою, а не покинутою.

Сидить, згадує все своє дитинство, маму; як ходив на зібрання. І торкнувся його Дух Святий. Став чоловік на коліна і почав

молитися: “Господи, Ти прости мене! Я в дитинстві знав Істину, ходив на зібрання. Знаю, що сьогодні мама моя за мене молиться. Якщо Ти зробиш диво, і я виберуся з пастки, для мене це буде живий досвід, що Ти – є Бог, Який чує молитви”.

Увечері в таборі побачили, що його немає. Де могли – шукали. Розуміли, що далеко піти не міг, значить – десь в цьому районі. Проходить доба – нікого немає. Минає друга, третя. Він знову молиться та й молиться.

Раптом чує: хтось іде, але хто? А якщо – ведмідь? Він іще раз помолився і почав кричати. А це були мисливці, які його й витягли.

Цілісінький день мисливці не мали ніякої здобичі. Тоді один із них запропонував завернути на занедбану звірячу стежку. Друзі кажуть: “Якщо на свіжій звірини немає, що може бути на покинутій?” А він відповідає: його щось ніби спонукає туди піти, і вмовив друзів.

Коли витягли, прийшли всі в табір геологів. І цей наш брат заявив, що дав Богу клятву: відтепер у суботу не працює, він є адвентистом сьомого дня.

Першим же вертольотом надіслав мамі листа, в якому написав, що все в нього добре. І повідомив про свою клятву Богу.

Того листа читали на зібранні в громаді. Були сльози, була радість.

А як плакали від щастя, коли він приїхав, розповів, а всі дізналися, як було насправді! Це дуже важливо, щоб в громаді люди ділилися своїм живим досвідом стосунків із Богом, який надихає і підтримує!

Розмовляла Вікторія Березка